

COMUNICACIÓ

Ferran Margarit: *La política com exercici*

Es tracta de glossar la figura de Francesc Pujols, el qual va pronosticar, en la seva època, l'adveniment d'una filosofia científica, amb capacitat per unificar criteris entre pensadors i polítics de qualsevol procedència.

Tota estructura ideològica o política basada en mites serà lògicament descartada i, en conseqüència, la planificació i la política hauran de basar-se en un criteri científic.

En suma, es tracta de trobar l'objectivitat a través d'una formulació científica i objectiva que expliqui el funcionament de la realitat, i per extensió, el funcionament de la biorealitat, o sigui de la vida, com també l'origen del funcionament de la psique i la seva funció més desenvolupada, és a dir, l'ànima o capacitat de raonar, tot com a conseqüència lògica de la matemàtica de la realitat.

COL·LOQUI

Àlex Domínguez: Si no vaig entendre malament el que es deia ahir, la política té a veure amb el conflicte, i l'acció política pacificadora no pot ser la simple aplicació d'un precepte derivat d'un saber científic de no se sap què. De la comunicació m'ha sorprès molt que demani una política científica basant-se en la superioritat de la ciència. Jo sóc físic, i sé per exemple que la matèria roman totalment incompresa per la ciència.

Ferran Margarit: És veritat que Francesc Pujols deia *boutades*, però les deia perquè era un gran defensor de la utopia. Jo reivindicava la utopia. És veritat que encara no tenim una ciència completament realitzada. Però la realitat és matemàtica. La matemàtica digital que hem tingut fins ara no ens dona la realitat sinó un cadàver de la realitat, perquè la realitat és dinàmica. Amb una matemàtica dinàmica podrem edificar una filosofia científica nova.